

γράμματα, ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν Κρήτ. Πελοπν.(Τριφυλ.)

β) Διδάσκαλος Μακεδ. —(Ἑθν. Ἀγωγ. 1901 σ. 124).

4) Εἰρωνικῶς ὁ ὄνος Λευκ. Θράκ. (Κομοτ.) Πελοπν. (Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) 5) Εἶδος ἰχθύος μεγάλου μεγέθους Σῦρ.

ἀναγνωστικὸν τό, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ οὐδ. τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀναγνωστικὸς κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. βιβλίον.

Εἰς τὴν σχολικὴν γλῶσσαν βιβλίον περιέχον τεμάχια λογοτεχνικά πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν. Συνών. ἀναγνωσματοῦ.

ἀναγνωστόπουλλο τό, ΣΖαμπέλ. Ἄσμ. δημοτ. 745 —Λεξ. Βλαστ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀναγνώστης.

Ὁ μικρὸς ἀναγνώστης ἔνθ' ἀν. : Ἄσμ.

Παπᾶς τὴν εἶδε σώπασε, διάκως δὲν ἐλειτούργα
κ' ἐκεῖα τ' ἀναγνωστόπουλλα ᾤφθηκαν τὰ συναξάρια

ΣΖαμπέλ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀναγνωστακί. Τὸ ἀρσ. Ἀναγνωστόπουλλος ὡς ἐπών. πολλαχ.

ἀναγογγύζω ἀμάρτ. ἀναγογγύζω Δ.Κρήτ. ἀνεγογγύζω Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. γογγύζω.

1) Ὑπενθυμίζω εἰς τινα μετὰ τινος δυσανασχετήσεως τὴν πρὸς αὐτὸν γενομένην εὐεργεσίαν : Ἦδωκέ μου το κ' ὅστερα μοῦ τ' ἀνεγογγύζει. Μὰ ἂν εἶναι νὰ μοῦ τ' ἀνεγογγύζης κάθε ὥρα, νὰ σοῦ τὰ πλερώσω. Μὴ μοῦ τ' ἀνεγογγύζης κάθε τόσο! Πβ. ἀναγορεύω 2, ἀναγορίζω. 2) Παραπονοῦμαι, μεμψιμοιρῶ : Ἄσμ.

Ἀμέτε πῆτε τοῦ γαδρου νὰ στέκη νὰ ξανοίγη,
ροῦχα ποῦ τοῦ τὰ φέρουνε νὰ μὴν ἀναγογγύζη.

ἀναγόγγυσμα τό, ἀμάρτ. ἀναγόγγυσμα Δ.Κρήτ. ἀνεγόγγυσμα Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγογγύζω.

Ἡ μετὰ τινος δυσανασχετήσεως ὑπενθύμις πρὸς τινα τῆς γενομένης πρὸς αὐτὸν εὐεργεσίας : Δὲν ἐπρόφταξε νὰ μοῦ τὸ δώση κ' ἐκίνησε τ' ἀνεγόγγυσμα. Συνών. ἀναγογγυσματῆς.

ἀναγογγυσματῆς ἡ, ἀμάρτ. ἀναγογγυσματὲ Δ.Κρήτ. ἀνεγογγυσματῆς Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγόγγυσμα.

Ἀναγόγγυσμα, ὁ ἰδ. : Κάθα μέρα σοῦ κάνει τόσες ἀνεγογγυσματῆς γιὰ ᾧκειανὰ ποῦ σοῦ ᾤδιε, λέει, καὶ δὲ τοῦ τὰ γνώρισε.

ἀναγογγυστὸν τό, ἀμάρτ. ἀνεγογγυστὸ Α.Κρήτ.

Τὸ οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἀναγογγυστός.

Μεμψιμοιρία : Δὲ δοῦ τό ᾤδωκε κ' ἐκίνησε τ' ἀνεγογγυστό.

ἀναγογγύρευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνιγογγύριφτους Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγογγυρεύω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ. Τὸ ἀνιγογγύριφτους ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ἀνεγογγύρευτος.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου γίνεται χρῆσις εἰς σπουδαίας μόνον περιστάσεις.

ἀναγογγυρεύω ἀμάρτ. ἀνεγογγυρεύω Α.Κρήτ. ἀνεγογγυρεύω Α.Κρήτ. ἀνιγογγυρεύου Σάμ. ἀνιγογγυρεύου Σαμοθρ.

Ἐκ συμφύρσ. τῶν ρ. ἀναγορεύω καὶ ἀναγυρεύω.

Πβ. ΣΨάλτην ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 28. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ. Τὸ ἀναγογγυρεύω καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἀναζητῶ ἐπανειλημμένως, ζητῶ ἐπιμόνως Α.Κρήτ. Σαμοθρ. : Πήγαινε νὰ τ' ἀνεγογγυρέψης Α.Κρήτ. Δοὺν ἀνιγογγύρα, ἄμ δὲ δοῦν ἡῦαα Σαμοθρ. Ἡ σημ. αὕτη καὶ παρὰ Βλάχ. 2) Κάμνω λόγον περὶ τινος, ἀναφέρω Σάμ.

3) Διαβάλλω, συκοφαντῶ Κρήτ.

Πβ. ἀναγογγεύω, ἀναγυγγεύω.

ἀναγογγύρεψι ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγογγυρεύω.

Ἀναζητήσις : Δὲν ἔβγαλα πρᾶμα ἀπὸ τὴν ἀναγογγύρεψι ποῦ ᾧκαμα.

***ἀναγοδέρευτος** ἐπίθ. ἀνεουδάρευτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναγοδερευτός < ἀναγοδερεύω τοῦ ἀρκτικού α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ-στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ ὑπερηφανευόμενος : Μὰ πότε δὰ ἦτον ἀνεουδάρευτος καὶ φαίνεται σου σήμερα ἀνεουδαρισμένος ;

***ἀναγοδερεύω**, μέσ. ἀνεουδαρεύομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγοδέρω. Ὁ μεταπλασμὸς κατὰ τὰ εἰς-εύω ρ.

Ὑπερηφανεύομαι, ὑπεραίρομαι : Ἦλαβεν εἴκοσι χιλιάδες κ' ἐνεουδαρεύτηκε. Ὅτι νὰ τ' ἀκούση πῶς τὴ δαινοῦσι, θ' ἀνεουδαρευτῇ πάλι. Συνών. ἀναγοδέρω 2.

***ἀναγοδέρισι** ἡ, ἀνεουδάρισι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγοδέρω, παρ' ὁ καὶ ἀνεουδαρίζω.

Εὐχαρίστησις : Τοῦ γραμματικιστοῦ ποῦ τοῦ ᾤδωκαν εἶν' ἡ ἀνεουδάρισι πῶχει. Εἶδα ἀνεουδάρισι ποῦ τὴν ἔχει εὐτή, κ' οἱ ποδῆς της ἔλοῦσι! (γελοῦσι). Συνών. ἀναγοδέρισμα.

***ἀναγοδέρισμα** τό, ἀνεουδάρισμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγοδέρω, παρ' ὁ καὶ ἀνεουδαρίζω.

***Ἀναγοδέρισι**, ὁ ἰδ.

***ἀναγοδερισμὸς** ὁ, ἀνεουδαρισμὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγοδέρω, παρ' ὁ καὶ ἀνεουδαρίζω.

Ὑπερηφάνεια, ἔπαρσις : Εἶδα ἀνεουδαρισμὸν εἶ' δοῦ τὸν ἤλαβε γ' εὐτὴ μὲ τὸν ἀγαπητικὸ! Πρέπει πῶς ἦτον ἀπορπισμένη καὶ παρανεουδαρίστηκε δῶρα (πρέπει = φαίνεται).

***ἀναγοδέρω**, ἀνεουδάρω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνεουδαρίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. γοδέρω. Τὸ ἀνεουδαρίζω κατ' ἀναλογ. τῶν εἰς-άρω ρ.

1) Χαίρω, εὐχαριστοῦμαι : Ἀ, τοῦ φουστιαμοῦ εἶναι ἡ χαρὰ πῶχεις! Τῇ καλησιτρήνας εἶναι ποῦ ᾤσαι ἀνεουδαρισμένη! (καλησιτρήνα = πρωτοχρονιάτικον δῶρον). 2)

Ὑπερηφανεύομαι, ὑπεραίρομαι : Ἐνεοῦδαρες πάλι μὲ τὴν δαδρεῖά τοῦ γιοῦ σου! Συνών. ἀναγοδερεύω.

ἀναγομιστὸς ἐπίθ. Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ρ. ἀναγομίζω.

Ἐξωγκωμένος : Τὰ κουτρούλλα τὰ πηγαίνει ἀναγομιστὰ (τοὺς κωνοειδεῖς σωρούς τῶν χωμάτων τῆς ἀμπέλου μεταξὺ τῶν κλημάτων τοὺς σχηματίζει μεγάλους διὰ τῆς βαθείας ἀνασκαφῆς).

ἀναγορά ἡ, ἀμάρτ. ἀνεγορά Μήλ. ἀνεορά Ἀμοργ. Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾷ. κ. ἄ.) Σίκιν. Σίφν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγορεύω.

1) Ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν, ψόγος, ὄνειδος Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾷ. κ. ἄ.) Σίφν. : Χίλιες ἀνεορές ἔχετε, μόνου μὴ λέτε γιὰ κάνει κακὸ Ἀπύρανθ. || Φρ. Εἶμαι

τὸ ἀνεοράς (ἄξιός κατηγορίας) Γαλανᾶδ. Ἀνθρώπος τὸ ἀνεοράς (ὁ ἐκπλετωκὴς ἢ θικῶς) Νάξ. Ροῦχα τὸ ἀνεοράς (πολὺν ρυπαρὰ) αὐτόθ. Προῖμα τὸ ἀνεοράς (ἐπὶ παντός μὲν τοῦ ἢ ἐπονείδιστου) αὐτόθ. 2) Μετων. αὐτὸς ὁ ψεγόμενος, ὁ ὀνειδίζομενος Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἄ.) Σίκιν. : Ἀνεορά τὴν ἔχουσε καμωμένη μετ' οὗτι κάνει Ἀπύρανθ. Κάμε τὰ καλά σου, γιατί θὰ βγῶ νὰ σὲ κάμω ἀνεορά αὐτόθ. Αὐτὸς εἶμι μὲ ἀνεορά! Σίκιν. Ἀνεορά τοῦ κόσμου αὐτόθ. Κάμετέ οἱ ὄμορφα νὰ μὴ ἐνῆτε ρεζίλι κι ἀνεορά Ἀπύρανθ. Γέβεντο κι ἀνεορά μου εἶσαι Μῆλ. Συνών. γέβεντο, γεβέν-
μα, ρεζίλι.

Πβ. ἀναγορεύω, ἀναγορεύω, ἀναγορεύω.

ἀναγορεύω ἢ, Ἡπ. ἀναγορεύω Ἡπ. ἀναγορεύω Πρω. ἀνεορεύω Θήρ. Κύθν. ἀναγορεύω Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀναγορεύω Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγορεύω.

1) Ὁ περὶ τινος γινόμενος λόγος, μνεία τινὸς Θήρ. : Συνών. ἀθιβολή 4, ἀναθιβολή. β) Ἀντικείμενον γέλωτος, περιγέλως Κύθν. : Παροιμ. φρ. Θὰ γίνῃ δῆμα κι ἀνεορεύω (δῆμα = διήγημα). Συνών. ἀναγέλασμα 2, ἀναγέλαστρον 1, ἀνάγελο 2. 2) Διαβολή, ραδιοῦργια Ἡπ. — Λεξ. Πρω. : Αὐτὴ βάν' ἀναγορεύεις Ἡπ. Συνών. ἀβάνεμα, ἀβανιὰ 1, ἀνακάτεμα, ἀνακάτωμα.

Πβ. ἀνογορά, ἀναγορεύω, ἀναγορεύω.

ἀναγορεύω ὁ, Λεξ. Πρω. ἀναγορεύω Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) ἀνεορεύω Λεξ. Πρω. ἀνηγορεύω Λεξ. Πρω.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀναγορεύω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

Κακολόγος, διαβολεύς, ραδιοῦργος. Συνών. ἀναγορευτής, ἀνακατοῦρης, ἀνακατωσιάρης, ἀνακατωσοῦρης.

ἀναγόρεμα τό, Κρήτ. Σκιάθ. ἀνεόρεμα Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγορεύω.

1) Μεμφιμοιρία, μέμφις Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Ὅλον ἀνεορέματά 'σαι! Ἀπύρανθ. Συνών. παράπονο.

2) Χλευασμός, ὀνειδισμός Σκιάθ. : Ἀνὴρ ὑπῆρχεν ἀναγόρεμα ποῦ νὰ μὴ τοῦ 'οἶχαν κατάμοντρα.

ἀναγορευτής ὁ, Λεξ. Πρω. Δημητρ. Θηλ. ἀναγορεύτρια Λεξ. Πρω. ἀνεορεύτρια Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγορεύω.

Ὁ δυσφημῶν τοὺς ἄλλους, κακολόγος ἐνθ' ἄν. : Εἶμι μὲ ἀνεορεύτρια! Ἀπύρανθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναγορεύω.

ἀναγορευτός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνεόρευτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *ἀγορευτός < ἀγορεύω. Πβ. καὶ μεσν. ἐπίθ. ἀναγόρευτος = ἀνεκδιήγητος.

Ὁ μὴ δυσφημηθεὶς, ὁ μὴ ὀνειδισθεὶς : Ἐὼ εἶμι ἀνεόρευτος ἄθρως, ποτὲ δὲν ἐπαρσάβουνα κάνει καὶ δὲν μ' ἀνεόρευε ποτὲ κάνεις γιὰ τίποτε.

ἀναγορεύω Ἀντικύθ. Βιθυν. Εὐβ. (Κύμ.) Ἡπ. Ἰων. (Κρήν.) Κύθηρ. Μῆλ. Πελοπ. (Γέρμ. κ. ἄ.) Προπ. (Κούταλ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀναγορεύω Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Θράκ. (Αἰν.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀμφ.) ἀναγορεύω Κάρπ. Κρήτ. ἀναγορεύω Κύπρ. — ΧΠαλαίς. Τὸ παρὰ τοῦ τουροῦ 7 ἀναορεύω Σίφν. ἀναορεύω Κύπρ. ἀνεγορεύω Σῦρ. — Λεξ. Πρω. ἀνεγορεύω Α. Κρήτ. Μῆλ. Σῦρ. ἀνεορεύω Ἀνδρ. Κάρπ. Νάξ. (Κορων. κ. ἄ.) Σίφν. ἀνεορεύω Θήρ. Κάρπ. Κύθν. Νάξ. (Κορων. κ. ἄ.) Πάρ.

(Λεῦκ.) Σίφν. ἀνεγορεύω Θράκ. Σάμ. Λέσβ. ἀνεγορεύω Κυδων. Λέσβ. ἀνεγορεύω Λέρ. — Λεξ. Πρω. ἀνεορεύω Θήρ. ἀναορεύω Κῶς ἀναορεύω Ρόδ. ἀναορεύω Ρόδ. ἀνεορεύω Νίσυρ. ἀνεορεύω Κάλυμν. ἀνεγορεύω Κρήτ. Ρόδ. ἀνεορεύω Κῶς Ρόδ. ἀνεορεύω Ρόδ.

Τὸ ἀρχ. ἀναγορεύω = ἀνακηρύττω, ἀπαγγέλλω δημοσίᾳ. Περί τοῦ ρ. πβ. ΣΨάλην ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 27 κέξ.

1) Κάμνω μνείαν τινός, μνημονεύω, ἀναφέρω Ἡπ. Θράκ. (Αἰν. κ. ἄ.) Κάρπ. Εὐβ. (Κύμ.) Κῶς Πελοπ. (Γέρμ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀμφ.) Ρόδ. Σῦρ. κ. ἄ. : Μὴν τ' ἀναγορεύεις τέτοια πράγματα Γέρμ. Μὴ μ' τ' ἀναγορεύετε ὁλότελα Ἡπ. Αὐτοῦ ποῦ πηγὶς δὲν ἀναγορεύει καθόλ' γιὰ μένα ; Αἰν. Ἐμένα δὲ μ' ἀνεορεύειαν Θράκ. Μὴ μ' ἀναγορεύς αὐτὰ τὰ λόγια Ἀμφ. || Παροιμ. Ἀνεόρευε τὸ γάρο νὰ ἦς τ' ἀφτιά τον (ἐπὶ τοῦ ἐμφανιζομένου καθ' ὃν χρόνον γίνε-
ται περὶ αὐτοῦ λόγος) Κάρπ. Ἀνεορεύει τοῦ σαμάρ' νὰ βρῆς τοῦ γάδαρου (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Σάμ. Μετοχ. ἀνεο-
μένος = ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου συχνάκις ἀναφέρεται τὸ ὄνομα, μάλιστα εἰς σπουδαίας ἢ κρίσιμους περιστάσεις Κάρπ. Συνών. ἀθιβάλλω 3, ἀθιβολεύω (Π) 3, ἀμφιβάλλω 2, ἀναβάλλω 5, ἀναγορεύω 2, ἀναγορεύω 2, ἀναθιβάλλω. β) Ἐνθυμούμαι Βιθυν. Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. Ρόδ. Σάμ. : Σ' ἀναγορεύω σήμερα Βιθυν. Ἐσὺ δὲ ἀνεο-
ρεύεις κάμμιὰ φορὰ κ' ἔρχεσαι καὶ μᾶς βλέπεις Θήρ. Ποιὸς μ' ἀναγορεύει ; Κρήν. Συνών. ἀνιστορῶ. γ) Μεριμνῶ, φροντίζω περὶ τινος Κύπρ. — ΧΠαλαίς. ἐνθ' ἄν. : Ποίημ.

Ἡ τῶς φιλῆ τῆς ἐκκλησιᾶς πρέπει ν' ἀναγορεύη
τὲς μὸδες τὲς σημερινῆς νὰ τὲς ἀπαγορεύη
ΧΠαλαίς. ἐνθ' ἄν.

2) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ὑπενθυμίζω τι εἰς τινα Ἀνδρ. Θήρ. Κύθηρ. Κύθν. Κρήτ. Κῶς Μῆλ. Νάξ. Πάρ. (Λεῦκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σῦρ. κ. ἄ. : Τί μοῦ τὸ ἀναγορεύεις ἔνα γκερεμὲ τὸ καλὸ, ποῦ μοῦ 'κιμες ; (ἔνα γκερεμὲ = ἀδιαλείπτως) Μῆλ. Ἐπροσκίλεσέ με νὰ φάω κ' ἐδὰ τ' ἀναγορεύει Κρήτ. Ἀφοῦ μοῦ 'γραψες τὸ χωράφι γιατί τὸ ἀνεορεύεσαι τώρα ; Νάξ. Οὐλο μοῦ τὸ ἀνεορεύεις ! Ἀνδρ. Μὴ μ' τ' ἀναγορεύς οὐλουένα αὐτὸ π' μῦθονκας Αἰτωλ. Συνών. ἀναγορίζω. Πβ. ἀναγογγύζω 1. 3) Διαβάλλω, κακολογῶ, συκοφαντῶ Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Κύθν. Νάξ. Προπ. (Κούταλ.) Σίφν. Σκόπ. κ. ἄ. — Λεξ. Πρω. : Δὲ θέλον νὰ μοῦ ἀναγορεύ'ν τὴ τῶσπρα Ζαγόρ. Πεσβατεῖ καὶ μ' ἀναγορεύ' Ἡπ. Συνών. ἀναβάλλω 7, ἀναβαλῶνω 3. β) Χλευάζω, ὀνειδίζω Ἡπ. Κύθν. Νάξ. (Κορων. κ. ἄ.) : Ἀνεορευμένη μ' ἔχεις καὶ σὺ πῶς δὲν ἐπαντρεύηκα ; Νάξ. Ἀνεορεύσά με πῶς εἶν' τό 'νά μου μάτι χαλασμένο Κορων. 4) Ἀναζητῶ, ζητῶ Βιθυν. Κάρπ. Κύπρ. Κῶς Λέσβ. Νίσυρ. Πελοπ. Ρόδ. Σάμ. : Σήμερα μ' ἀναγόρευε, ἀμ' δὲ με ἦρε Βιθυν. Πολλὲς φορὲς σὲ 'νεγορεύσαμε Ρόδ. Ἀναορεύει τὸ παλληκαρόπουλ-
λόν τον Κῶς Εἶντα 'νεορεύεις ἐδῶ ; Νίσυρ. Ἀναορεύει νὰ σὲ πιάσῃ ἢ πύρεξι Κύπρ. || Ἀσμ.

Περονόσι τριὰ μερόνυχτα κακὰ καὶ μαυρισμένα
κ' ἡ μάνα ἀνεορεύει τὴν 'ς οὔλα τὰ περιάλια
Κάρπ.

Ἀγγρίστηκεν ἡ ἀγαπῶ τῶαί δὲν μ' ἀναγορεύει
Κύπρ.

Ἰὼ μαῦρα μάτια ἀγαπῶ καὶ 'κεῖν' ἀναγορεύω
Πελοπ. Συνών. ἀναγορεύω 1. 5) Ἐρωτῶ Σάμ. : Παροιμ. φρ.

Ποιὸς σ' ἀναγορεύ' ποῦ ξιφουρτῶν'ν οἱ Γύφτ' τὰ κάρβ'να ;
(ἐπὶ τῶν εἰς ἀλλότρια ἐπεμβαίνοντων). 6) Καλῶ τινα
φωνάζων τὸ ὄνομά του Κάρπ. : Τὸ παιδί ἀνεορεύει, μάνα!